

af et virkeligt objektivt Referat af det Passerede. Der blev i forrige Møde spurgt, om hvorledes det skulde gaa, naar der var Uoverensstemmelse til Stede mellem Stenograferues Referat og Dommerens Referat. Ja, den Uoverensstemmelse er saare naturlig, og hvis den ikke var meget nærliggende, vilde jeg ikke have foreslaaet Stenografer. Det er det, jeg gaar ud fra, at der vil blive en væsentlig Uoverensstemmelse mellem Dommerne og Stenograferne, det er derfor vi skal have Stenografer, og hvor der var Uoverensstemmelse til Stede, maatte Stenografernes Referat gaa forud. Stenograferne tilsigte jo kun at sætte den Ret, der skal dømmes, eller den Person, der skal dømmes, i Rundskab om, hvad der virkelig er passeret, for at han ikke skal komme til at sælde en feil Dom, og han vil komme til at sælde en feil Dom, naar der for ham kun foreligger det ensidige Referat fra Forhørsdommeren, som i mange Tilfælde lægger Tiltalte Tilstaaelser i Munden, som han ikke har afgivet, og i mange Tilfælde, og det er vel de fleste, giver hans Erklæringer en anden Form, end de virkelig har havt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 7de Valgkreds (Halkier) holdt i Lørdags en Tale, som jeg her tillod mig at betegne som en af de mærkeligste Taler, jeg har hørt i denne Sal, navnlig fordi den indeholdt Paastande og Bemærkninger, hvis Rættevidde det ærede Medlem utvivlsomt aldeles ikke har overset. Han begyndte med at sige, at han fandt det høist mærkeligt, at man i denne Sal gav sig til at holde Dom over Dommerne, medens det virkelige Forhold er, at Dommerne skulde holde Dom over Borgerne. Jeg har en anden Opfattelse end det ærede Medlem af Rigsdagen og Talefriheden paa Rigsdagen. Jeg tror, at man skal hævde, og helst udvide Grændsen for denne Talefrihed, fordi der her kan komme Ting frem og en Kritik frem, som i mange Henseender ikke kan komme frem i det daglige Liv. Jeg veed ikke, hvorledes man skulde lovgive eller foreslaa Forandringer i Lovgivningen, hvis man ikke skulde kunne øve en Kritik, som havde til Hensigt at bevise det Bestaaendes Uholdbarhed. Vi fik ingen nye Love, hvis vi ikke var i Stand til og berettiget til at vise, at det Bestaaende ikke duer. Det er saa selvfølgerligt, at jeg ikke kan forstaa, at det ærede Medlem giver at sætte noget Saadant i Spidsen for sine Bemærkninger. Jeg beklager, at jeg ikke har det trykte Referat i Rigsdagstidenden af det ærede Medlems Tale. Havde jeg havt det, vilde jeg have gaaet nærmere ind paa denne mærkelige Tale, end jeg her faar Leilighed til at gjøre. Det ærede Medlem kom med en Udtalelse, der omtrent lød saaledes, at han

var ikke tilbøjelig til at lade sig afficere af Klager, der angik Andre end ham selv, men da denne Udtalelse forekommer mig saa uendelig utrolig, vil jeg gjerne have Rigsdagstidende ved Siden af for at se, hvad Form, den har faaet der. Naar man ikke lader sig afficere af andre Klager end dem, der angaar En selv, saa kommer man ganske vist til at staa som det ærede Medlem lige overfor den Sag, og sige: Jeg afviser det, jeg har det brillant, jeg har ingen Grund til Klage, jeg er ikke blevet behandlet paa den Maade, som de Folk, der klages over, og derfor har jeg ingen Grund til at klage. Dernæst jagde det ærede Medlem, hvad jeg ogsaa fandt høist mærkeligt, at Grunden til Klagerne over Inkvisitionen var, at vi vare forvante og havde en god Landfred og for god Sikkerhed. Jeg forstaaer ikke en saadan Udtalelse. Som Bevis for Rigtigheden af sin Paastand anførte det ærede Medlem en Høverhistorie fra Italien, men det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Lauridsen), min Sidemand, har med Rette gjort opmærksom paa, at denne Historie netop er foregaaet i Inkvisitionens Hjemland, hvor man i mangfoldige Aar har havt en Inkvisition, der baade i Befolkningen og hos Embedsmændene har sat saa dybe Spor, at de ikke lade Noget tilbage at ønske, men for Resten kun har ført til det Resultat, at det ærede Medlems Ven har maattet tjøre med Revolvere og Gendarmbedækning i en Wienerovogn. Det ærede Medlem havde, saa vidt jeg forstod ham, den Opfattelse, at det er Frajer, at en Forbryder har Krav paa samme Ret som den fredelige Borger. Jeg kan nu ikke se, at man skal behandle en Mand som Forbryder, saa længe han ikke er overbevist som Forbryder. Det, der er det Afgjørende, er dog at Forbryderen er bleven overbevist. Det ærede Medlem synes at have den Opfattelse, at enhver Mand, der stilles for en Dommer, er Forbryder, indtil han bliver friskjendt. Jeg siger, det vilde se sørgelig ud for den personlige Sikkerhed og Borgernes Stilling i det Hele, hvis det ærede Medlem havde Ret i denne Opfattelse. Det, der netop skal opnaas igennem Undersøgelsen, er dette, som den Tiltalte virkelig er Forbryder, og der forekommer det mig, at den Udtalelse af den franske Justitsminister Fallières, som jeg citerede i forrige Møde, er mere korrekt, i alt Fald end det ærede Medlems. Naar en Mand efter den franske Ret anses for uskyldig, indtil han er dømt, kommer man ikke til at begaa de Uretfærdigheder imod den Enkelte, som man absolut ikke kunde undgaa, hvis det ærede Medlem havde Ret i sin Op-